

WARRIOR'S

SANNA LINDHOLM - HÖGSKOLAN FÖR DESIGN OCH KONSTHANTVERK - SMYCKEKONST
EXAMENSARBETE 15HP - 2014 - EXAMINATOR: KARIN JOHANSSON - HANDLEDARE: BRITT IGNELL

T Ä N K T

S E T T

G J O R T

S A M L A T

B L Å T T

B L E V

Jag hade som ingångspunkt att arbeta utifrån kvinnodominerade yrkesgrupper och jag valde att utgå ifrån vårdbiträdet och städerskan. Anledningen till att jag ville uppmärksamma och fokusera på kvinnodominerade yrken är till stor del på grund av att jag finner strukturer kring kön, klass och maktfördelning intressant. Men även att jag upplever en styrka som inspirerar mig med kvinnor i grupp, samhörighet. I den känslan finns det en drivkraft för mig, både privat och rent metodiskt hur jag arbetar. Jag upplever att jag oftast har arbetat i det personliga, och även fast jag har endel egen erfarenhet inom vården, så kändes det relevant och utmanande att möta ett ämne utanför mig själv.

Mina tidigare arbeten har ofta handlat om i val av material och koncept att vårda slitningar, kontraster och utanförskap. FIXA ———

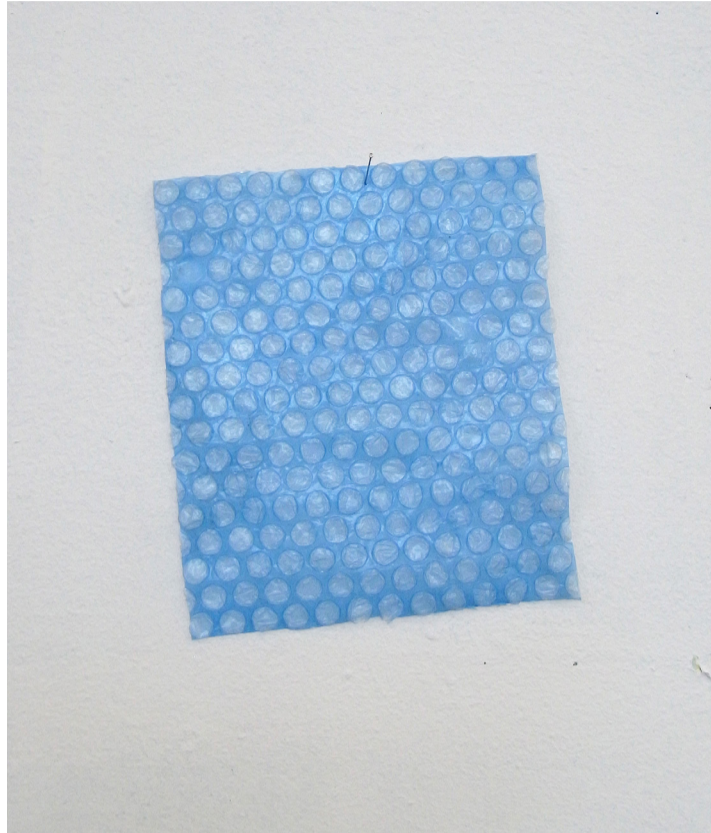
Med fragment, samla och ta. Sammanföra och iscensätta. Övergångar. Jag vill ta upp det som har tappat eller tappats. Från bestämt till obestämt, eller tvärtom.

Med vardagliga referenser i material och form.

Vårda

Vårdbiträdet och städerskan är båda omvårdare. Vårdbiträdet som det intima mötet med kroppen och städerskan som berör omgivningen kroppen rör sig i. Båda berör människan och kroppen fast på olika sätt, vårdbiträdet som kroppen, någonting som är på kroppen, i kroppen. Och städerskan som rör sig runt oss, före oss och bakom oss. Plockar upp och torkar rent. Någonting gemensamt tänker jag är närhet med distans. Vårdbiträdet som är fysiskt nära fast med plasthandskar och tidsschema och städerskan som är på distans men berör vår närhet, omgivningen.

Jag hade även i min projektbeskrivning formulerat mig kring att mitt arbete skulle bestå av en mix av krigare och dessa yrken. En frågeställning jag har förhållt mig till är;

Hur ska jag få mitt arbete att upplevas som att städerskor och vårdbiträden är krigare/kämpar och inte att det är två krigare som är utklädda till en städerska och ett vårdbiträde? Jag formulerade ingången så på grund av att jag tänkte att det skulle förmedla min känsla inför dessa yrken och kvinnorna som utför det tydligare. Men ganska snabbt kände jag att den ingången kändes övertydlig och att mitt koncept skulle bli tydligare, och för mig mer intressant att arbeta med om jag jobbade närmre det verklighetstroga i relation till titeln Warrior's.

Fokuset på just dessa två yrken har jag glidit in och ur under arbetets gång och jag har även funderat mycket kring och utforskat det *vardagliga* och samhörighet, i material och form experimenterande. Att vara hängiven mitt arbete har varit viktigt, både som metod och berättande, då det för mig har fått stå för den respekt och känslor jag har inför dessa yrken och de kvinnor som utför dem.

I många objekt vi har runtomkring oss ser jag mänskliga komponenter.

Antingen i sitt fysiska attribut eller i användningen.

Jag anser att alla mina objekt är bärbara, kanske inte över kroppen, men med kroppen. Jag tycker att relationen mellan kropp och objekt är väldigt intressant. Att fysiskt integrera med form, när kroppen måste agera, ta på, hålla i är någonting jag alltid har intresserat mig för i relation till smyckekonst. Men även objekt som en metafor för kropp. Med det menar jag att jag tycker det finns möjligheter att arbeta med kroppen utan att jobba direkt emot kroppen. I den fysiska akten att agera med objekt tycker jag att det finns en öppenhet där definitionen av smycke blir intressant. Föremål som kan ligga mellan det nödvändiga som en protes och samtidigt yttlig som en prydnad. Jag försöker placera mig i gränsen mellan definitioner, med former och material, göra objekt som är manipulerade i dess funktion men där funktionen inte är eliminerad, bara obestämd.

TVETYDIG

Formen för detta har ofta varit verktygsliknande objekt där mitt intresse för funktion, eller snarare bilden av funktion också har fått en plats.

Jag upplever att det uppstår en behov att förstå, känna på och hålla i, när någonting syftar på funktion. En kvast som inte låter en sopa rent, alltså bilden av en kvast, men vad är det om den syftade funktionen inte existerar?

Vissa objekt är ännu mindre definierbara och det hoppas jag uppmanar "användaren" att föreställa sig en helt personlig interaktion.

Jag finner en intressant frustration i det ofunktionella som jag vill undersöka genom form och material, i den tanken kan jag även se på mina objekt utanför det materiella, som en kropp, en människa och det icke funktionella hos oss alla på olika sätt. Vi ser, bemöter och agerar på olika sätt, bara för att kvasten inte har den förväntade funktionen så behöver den inte vara funktionslös. Jag vill att en ska med öppenhet kunna interagera med mitt arbete.

Någon jag har tittat mycket på är designern Lina-Marie Köeppen. Hon arbetar också med bilden av funktion, ickefunktion och andra intresanta frågor som jag har kunnat hämta mycket ut. Såhär skriver hon om sitt projekt PLACEBO OBJECT:

“Most of the tools that we have created to extent the human rather disable then enable. It means that every extension that is supposed to make us gain some sort of ability restrain us in many other aspects. We passively interact with objects surrounding us, leaving behind cautious and conscious interaction, that require time, strength, and sometimes the feeling of our finger tips. The interesting part about these kind of objects is the fact that their imperfect function decreases the distress that some of those object cause by their daily routine. So though their imperfection they actually help the user to have an healthy interaction and therefore achievement. Therefore I am interested in creating objects that suggest archetypical shapes and archetypical behaviour, but offer something else. The pretending objects force man into ones original performance language, as if man would not use a tool at all. Therefore it forces the user to rethink the necessity of the tool. Maybe it could be something to pass on and therefore help others to unlearn as well.” Lina-Marie Köeppen (2014-04-08) (1)

Hon berör också ofta begreppet emotionella värden i sina arbeten vilket var något som fick mig att intressera mig för smyckekonst från första början.

Det var någonting som jag tänkte att smycket som symbol hade automatiskt inbyggt i sig, jag har ändrat mig, och tror att detta värde ligger mer i materialval eller former, funktion, ickefunktion och bygger på individuella upplevelser.

Jag har tittat på vardagsföremål och material, bekanta föremål som driver våra rutiner, håller känslor och startar individuella associationer.

Byggarbetsplats med mjölkig plast och de grova banden från lyftkranen. Soptunnor på rad i Den blå färgen bakom ett grovmaskigt stängsel, i bakgrunden en starkt orange barack. Ishockey rinkens och i det vita, röda gula och blå linjer. Gula slangar som hänger längst en mörkblå lyktstolpe. Plasten kring ett två kronors tuggummi, förr 50 öre. En basketplan i blå gummi-asfalt som ligger som en sjö mitt på heden.

Skoskydd, buntband, rör, gummihandskar, trä, rep, diskstall, tvättsvamp, plugg, borst, skumgummi, ikeapåsen, tejp, färg.

Kartong, buntband överallt, skoplast, isoleringsrör, lastpall. Hjul.

Det bara rullar på.

Jag har samlat. Min process har handlat mycket om att vara uppmärksam på det jag har runt om kring mig. Se det lilla och ta upp det tappade. Från gatan, soprummet, mataffären, skroten, sparat, tagit isär och byggt ihop. Jag har använt mig av kasserade verktyg jag har fått utav städerskorna på skolan, jag har köpt och de material jag inte hittat har jag tillverkat. Med trä som grundmaterial.

Jag har jobbat intuitivt, snabbt, tagit ett steg tillbaks och sen återkommit. Jag har varit hängiven i mitt arbete, det ena har fött det andra och det har varit intensivt. Det har varit roligt! Det låter så banalt att skriva att det har varit roligt, men det är en stor och viktig del av processen, och jag hoppas att jag kan förmedla det och att andra kan uppleva det.

Materialet har en stor betydelse. Både utforskande av och experimenterande med. Jag har använt material inte bara som byggstenar utan även som innehåll. Med det menar jag att de material jag har använt mig av anser jag har varit laddade med innehåll, information, valda på grund av att de ska leda tankarna till vad jag vill berätta.

Material innehåller liksom form för mig möjligheter till association, till exempel så känner jag mycket för den tunna rosa prassliga plasten från delikatesdisken.

Salt rökig skinka inlindad i den, lördag morgon hemma hos mormor och morfar. Tid, plast, lukt och känslorna i det.

Skoplasten en hasar runt i på vårdcentralen, disktrasor, apelsinnät.

Jag började med att bygga städvagnen för att ha en skala att förhålla mig till. Sedan har jag plockat i mitt material, gjort ett objekt, sen en kompis till den, en kompis till dom, kontraster och tillägg. Komplettera. Reflektera och sortera.

Vagnarna har dels fungerat i en gestaltning av yrkena men jag tycker också att det finns något intressant i det fysiska med att dra någonting framför eller bakom sig.

I det associerar jag till och tänker kring att som kvinna förhålla sig till, eller inte förhålla sig till, bilden, normer och strukturer kring en, vardagen, och roller en tar eller får tilldelade som någonting en kånkar på, drar, eller bara skiter i och lämnar bakom sig. Dock alltid närvarande.

Som nämnt går det ofta till så att jag börjar med grunden för att ha någonting att förhålla mig till, i detta fall var det städvagnen. Sen gjorde jag lastvagnen för att jag kände att jag behövde någonting grövre till det relativt rangliga uttrycket städvagnen har. Ofta blir det jag gör i början av min process saker som ligger mer nära det "riktiga", i detta fall städverktyg. Jag tror det handlar om att se den formen ordentligt för att sedan kunna plocka bort och lägga till, förenkla och förändra.

Jag kommer ofta på mig själv med att stå och hålla i någonting jag gjort. Tillexempel stod jag med "hinken" och nästa gång jag kom tillbaka till medvetandet, eller hur jag ska beskriva det, satt jag och flätade en "disktrasa" utav disktrasor.

Hur jag kom dit, eller de valen jag gör i den processen finner jag svåra att redogöra i konkreta steg. Jag tror jag har blivit bättre på att lita på mig själv och vara lugn i mitt görande men det är viktigt för mig att också förstå hur och varför jag gör det val jag gör, inte nödvändigtvis i stunden, utan den reflektionen brukar komma senare.

Det går fort.

När jag gör någonting vill jag ta på det så lite som möjligt, när jag upplever att jag börjar pilla för mycket, dekorera, dör arbetet för mig. Någonting som får mitt arbete att kännas spännande för mig själv är att använda mig att industriellt tillverkade komplement i kontrast till det handgjorda.

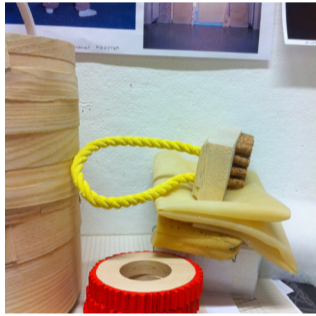
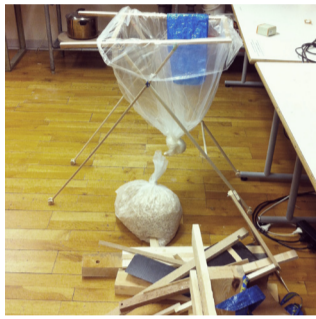
Det behöver inte bli bättre för att just min hand gör allt arbete är en tanke jag har fått kämpa med som konsthantverkare där handens görande har en så central roll.

En konstnär jag har kollat på under arbetet är Jenny Magnusson (2), hennes verk utstrålar ofta en självklarhet i sina form och materialval. Ett av mina favoritverk av henne består av MDF-board, vävtejp och kartong, platt på marken. Designern Lina-Marie Köeppen som jag nämnt tidigare förmedlar också *det enkla*, hennes serie LEARN TO UNLEARN är otrolig, det finns en energi i det enkla som jag också vill uppnå i mitt arbete. När jag säger det enkla så menar jag någonting som är otroligt svårt, både att göra och att få fast som upplevare på något vis. Det innehåller en tydlighet men samtidigt någonting odefinierbara, tvetydigheten som fångar mitt intresse.

Därför har min process bestått mycket i att förenkla, plocka bort och skala ner. Titta, känna efter och göra om. Och framför allt göra snabbt och inte lägga nå värde i hur mycket min hand tar eller inte tar på det jag gör.

Tvetydighet är ett viktigt ord både i metod och mål.

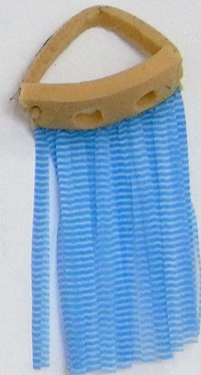
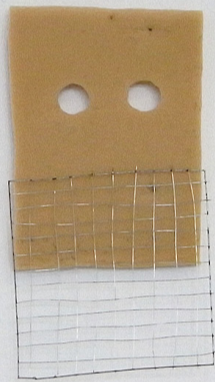
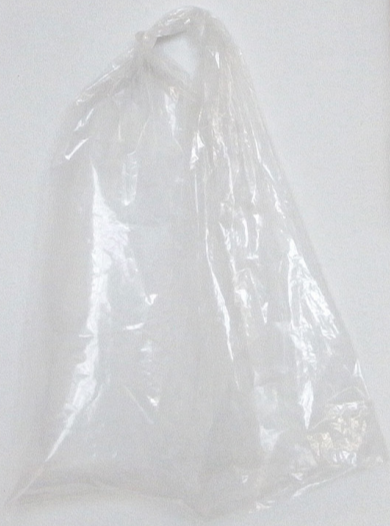

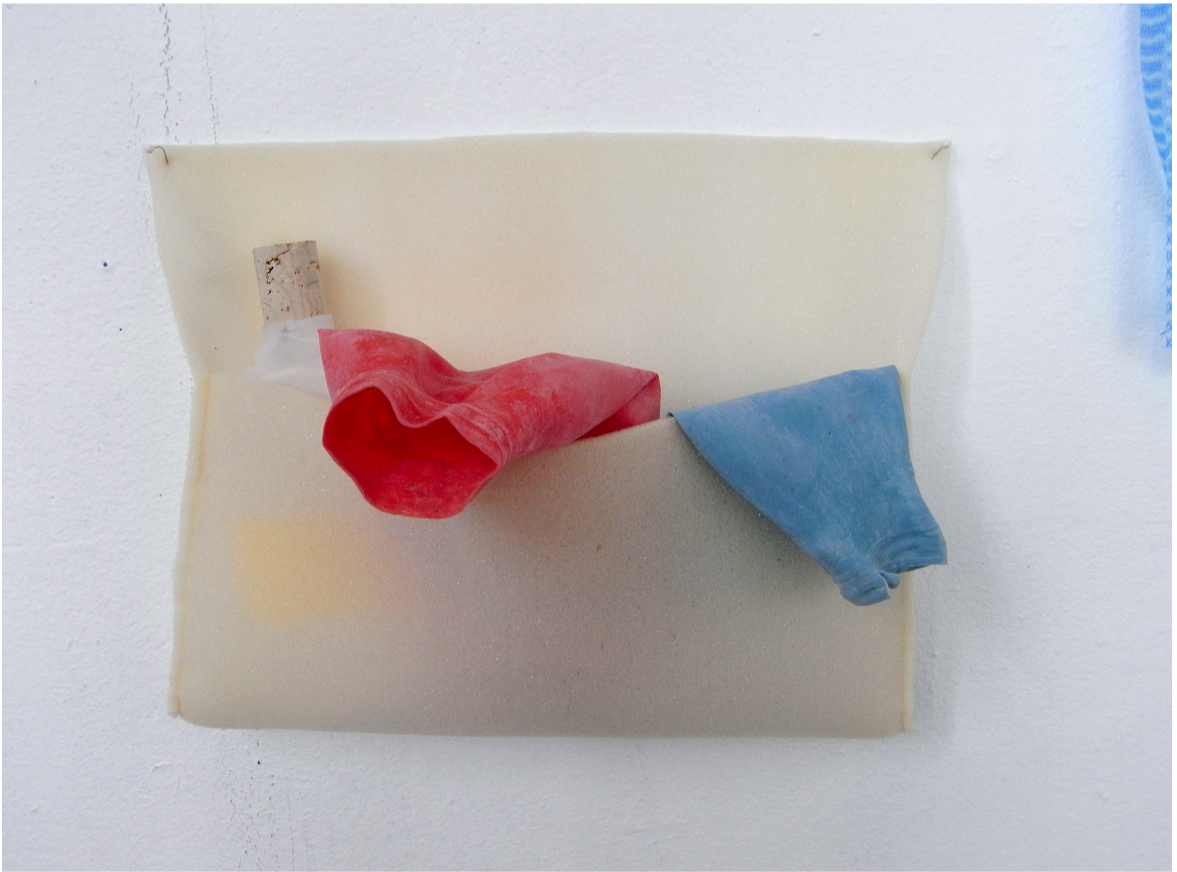
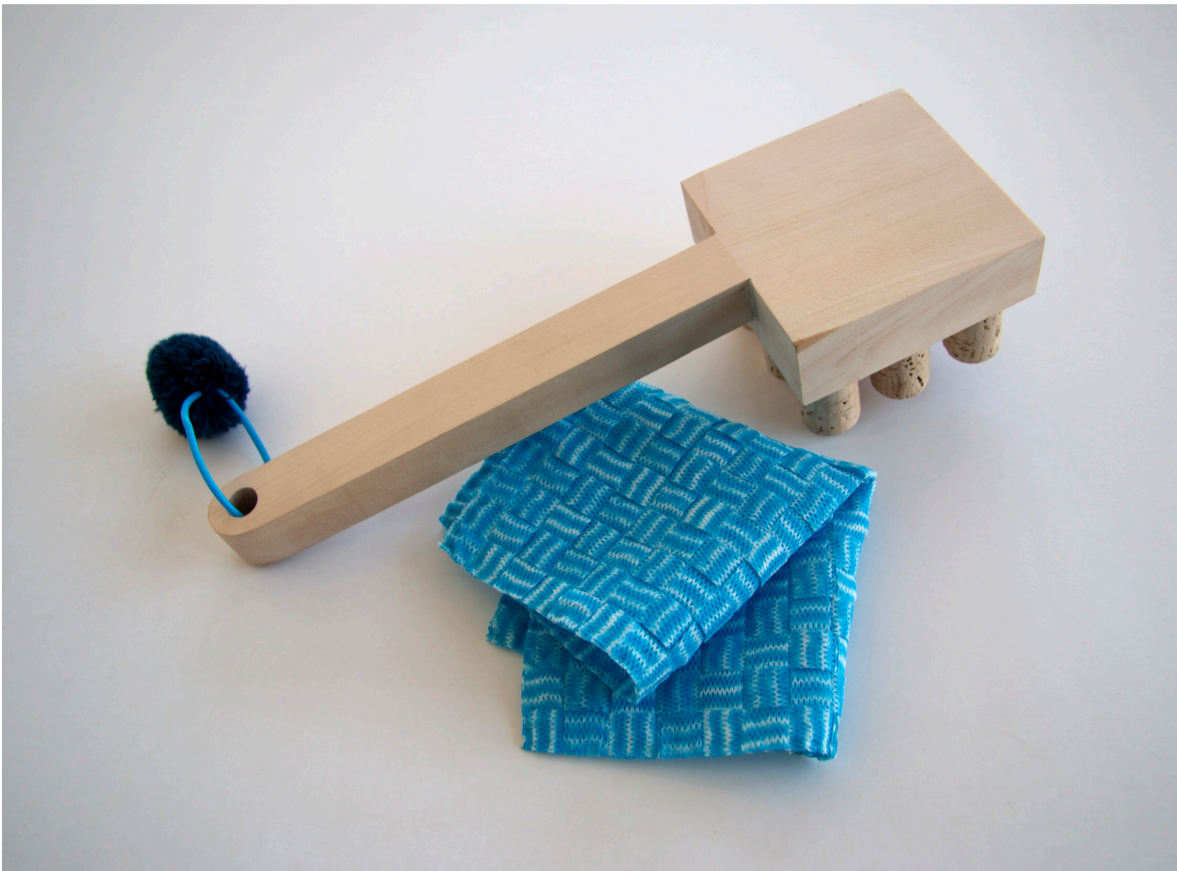
RUM 501

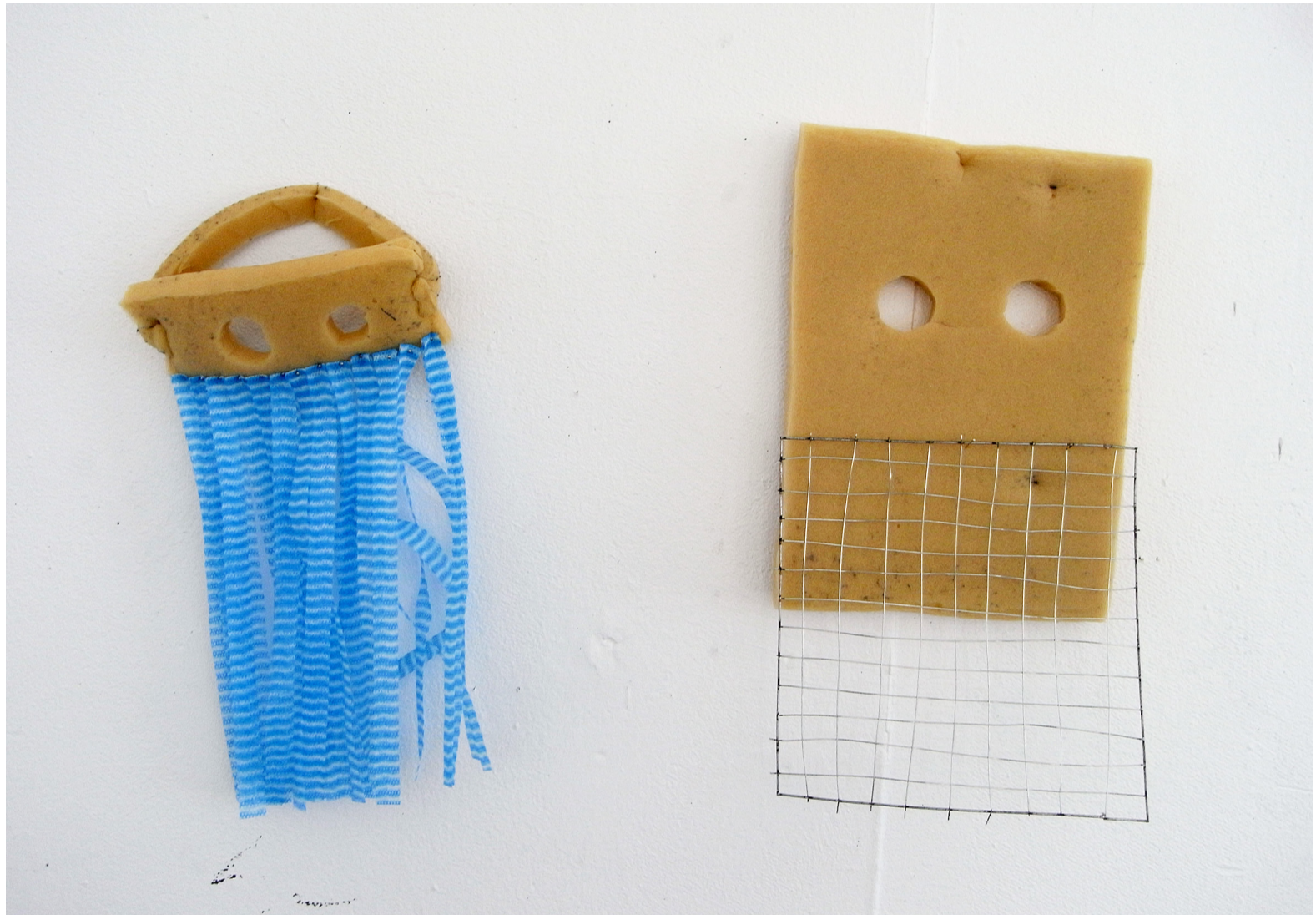

WARRIORS

SAMLAT

DEN FÖRLORADE FUNKTIONEN

En viktig del i mitt arbete är samlandet.

Det handlar inte om att lägga material eller föremål på hög, organisera eller kategorisera. Rent praktiskt är det en stor del av mitt arbete för det är de material som jag hittar som till stor del är det jag bygger med. Men det handlar mer om att ta upp det som någon annan anser inte har något värde längre. Eller det som kanske aldrig hade något annat värde en dess funktion, som det hårda plastband runt ett paket. Plocka upp och tvätta rent, torka och ge en plats. Jag ser en öppenhet hos det jag plockar upp, möjligheter i det sammanhangslösa.

En gång sa någon till mig att det kanske är samtida arkeologi jag håller på med. Det är en begrepp jag vill undersöka mer.

HYGIEN OCH KONSTRUKTION

Det finns en blå färg.

Jag ser den i olika sammanhang med olika innehåll. I olika strukturer och djup, täckande och transparent. Den är informativ på skyltar, hygienisk på vårdcentralen, håller funktion och konstruktion på byggarbetsplatsen. Den är skör och grov. Utåtriktad i sin skarpheit men också oåtkomlig. Dubbelheten jag känner.

Självklarheten i det osjälvklara på något vis.

Tvetydigheten igen.

Jag tycker att det känns alldeles för tidigt att skriva en tydlig reflektion kring detta arbete vilket också innebär för mig svårigheter att beskriva vad det blev rent resultatmässigt. Rent fysiskt vad som har uppstått är tre stycken vagnar, en städvagn, en vårdvagn och en lastvagn som har olika attribut och objekt på och kring sig.

Humor, vardagsrealism och tvetydigheten har varit viktigt i mitt arbete.

Och även fast mitt arbete har varit av undersökande och experimenterande karaktär så har jag strävat emot att göra någonting som är färdigt. Färdigt där det är nu.

Jag många olika möjligheter till fortsättningar på projektet. Men det har varit viktigt att ta beslut och bestämma i den här processen. Att sortera bort, då alla objekt har en relation till varandra så stöter vissa saker ibland bort andra och då har det varit viktigt att våga lita på min magkänsla och plocka bort eller göra ändringar.

KÄLLFÖRTECKNING

1. <http://linamarietoeppen.de/filter/product/LEARN-TO-UNLEARN> 2014-04-08
2. <http://www.jennymagnusson.se/site/works/> 2014-04-08